

den anden Side ser jeg ikke rettere, end at naar jeg har foreslaaet en Sum af 6,000 Kr., er den ikke blot tilstrækkelig, men meget rundelig, og hvis man skulde kunne gøre nogen Indbending imod den, saa er det snarest den, at den er for stor. I Fjor bevilgede vi 12,000 Kr. til en overordentlig Mission til Spanien, og Tanken var den, at der kun skulde anvendes saa meget, som der virkelig var Brug for, men man maatte sætte en Sum af en vis rundelig Størrelse, fordi man ikke vidste, hvor mange Maanedes denne Mission kunde strække sig ud over. Det, der er Tale om i Aar, er kun at sende en af vore Gesandter derhen for 4 eller 6 Uger, og jeg tør tro, at naar vedkommende faar sine Rejsseudgifter betalte, hvilket er oplyst for os at være Meningen, saa er 6,000 Kr. en rundelig Sum for 4 eller 6 Ugers Ophold. Med Hensyn til Forslagene om Oprettelsen af ny lønneede Konsulater maa jeg gøre et Par Bemærkninger. Jeg er enig med den ærede Ordfører og hele Udvalget har været enig om, at der bør bevilges de 1,000 Kr., der er forlangt til Konsulatskabet i Konstantinopel. Der repræsenteres vi af Sverige-Norge og det paa for os saa heldige Wilsaar, at det maa siges at være en meget besteden Fordring, at vi der, udover hvad der allerede forud udredes, betale 1,000 Kr. aarlig. Derimod de øvrige Forslag, den højtærede Udenrigsminister har stillet, har Flertallet ikke kunnet tiltræde, og jeg finder Anledning til at sige, at jeg frægter for, at disse Forslag vidne om, at den højtærede Udenrigsminister har noget misforstaaet Tankegangen i den i Fjor vedtagne Konsulatlov. Det, som Ministeren her har tænkt sig, er at sende en Vicekonsul til Chicago, hvortil der skulde medgaa 4,000 Kr. og at forbeholde sig Ret til i Aarets Løb, hvis han maatte finde det fornødent, at sende en anden Vicekonsul et eller andet Sted hen, hvor der muligvis kunde være Anledning dertil. Der foreligger for os ingen Oplysninger om, hvilken Plads Ministeren nærmest har tænkt sig. Jeg maa imidlertid gøre opmærksom paa, at Tankegangen i den i Fjor vedtagne Konsulatlov udtrykkelig er denne, at Rigsdagen skal votere i hvert enkelt Tilfælde om, paa hvilke Steder lønneede Konsulater skulle oprettes, og dernæst, at saadanne Konsulater ikke skulle oprettes, saa længe vi ikke havde dertil særlig egnede, kvalificerede Kræfter. Det har ikke været Tanken herved at lave et Slags Appendix til Diplomatiets, at sende Folk ud, hvis væsentligste Opgave vilde blive den at gaa og gnide sig op ad Diplomatene. Det, vi have tænkt os, er at have praktisk

dygtige Folk, som ere kendte med Forretningsslivet og i Stand til med nogen virkelig effektiv Nytte at tage sig af det danske Næringslivs Interesser i Udlandet. Derfor er det udtrykkelig nævnt i Loven, at saadanne Pladser kun skulle besættes, for saa vidt dertil egnede Kræfter findes til Raadighed. Tanken hermed var selvfølgelig ikke den, at Rigsdagen i hvert enkelt Tilfælde skulde votere over den Mand, som man tænkte sig at ansætte paa et eller andet Sted; thi det er en Selvfølge, at Regeringen, der ansætter Embedsmændene, ogsaa maa have Ret til at vælge, hvem den vil ansætte, men det var ligesaa sikkert Forudsetningen, at vi maatte være bekendte med, hvilken Art af Folk der var Tale om at anvende, og at kun, naar vi vare paa det rene med, at der virkelig vare saadanne Kræfter disponible, som skulde gøre god Tjeneste, kun da var der Grund til at tage Beslutning om at oprette lønneede Konsulatspladser. Noget saadant foreligger imidlertid slet ikke her, og jeg kunde meget vel tænke mig f. Eks., at den højtærede Udenrigsminister vilde sige: Jeg maa først se, om der er nogen af vore allerede nu ansatte ulønneede Konsuler, som have præsteret et Arbejde af en saadan Art, saa de derigennem have vist, at de ere kvalificerede til at beskæde en lønnet Konsulatsplads, og Ministeren saa vilde lade nogle Aar gaa hen for at vinde Erfaring om, hvor vidt der virkelig blandt de nuværende Konsuler vare nogle, der havde lyst til at udmærke sig ved at gøre et eller andet særligt Arbejde et eller andet Sted. Men før vi enten paa en eller anden Maade ere sikre paa at have virkelig egnede Kræfter til Raadighed, vil jeg meget indtrængende fraraade, at vi tage Beslutning om Oprettelse af nogen saadan Plads. Vi maa langt hellere vente nogle Aar, før vi begynde derpaa, fremfor at faa ledet hele Sagen ind i en ganske forkert Gænge, saa udsendte Folk, som, naar det kommer til Stykket, slet ikke ere af den Art, som vi behøve paa de Pladser. Hvad særlig Konsulatspladsen i Chicago angaar, maa jeg bemærke, at det i Konsulatloven udtrykkelig er udtalt, at de lønneede Konsulers Virksomhed er den, at skulle varetage det danske Næringsvæsens Interesser. Det, som Ministeren har tænkt paa i Chicago, er derimod nærmest at have en Mand, der skulde tage sig af Arbejdere og lignende. Jeg skal ikke opholde mig ved, at dette egentlig ligger noget uden for Konsulatlovens Forudsætninger, men en Konsul, nærmest ansat med dette Formaal, kunde jo utvivlsomt tages med, naar man i øvrigt havde hele Konsulatsagen ordnet paa den